

zákona ani ve formě vl. nař., zejména nejsou takovými normami vl. nař. z 1. dubna 1919 č. 167 Sb. nebo zákon z 10. dubna 1919 č. 187 Sb., na kteréžto normy se nař. rozhodnutí jediné odvolává, dále také ani zákon z 30. června 1922 č. 207 Sb. resp. vlád. nař. ze 7. srpna 1922 č. 264 Sb. Že tomu tak, bylo již tímto soudem vysloveno, a to ve příčině norem z roku 1919 v nálezu Boh. 4867 adm., ve příčině norem z roku 1922 v nálezu Boh. 4865 adm. Při vysloveném názoru trvá nss i tu.

Když úřad přes to, že neměl podle uvedeného práva, aby dále zdržoval stěžujícímu si pensistovi jeho pensijní požitky, ač byla exekuce na ně uvalená výrokem exekučního soudu zrušena, a požitky osvobozeny od zabavení, odepřel uvolnit výplatu těchto požitků st-li z důvodu domnělého zákazu platby dluhů do Maďarska, jest jeho výrok v rozporu se zákonem a slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 5070.

Bytová péče. — Policejní řízení trestní: Zakládá skutkovou podstatu přestupku podle § 4 zák. č. 225/1922. přemění-li vlastník domu byt bez povolení na místnosti hotelové.

(Nález ze dne 30. října 1925 č. 20.228).

V ě c: Karel M. v Brně proti zemské správě politické v Brně o trestní nález.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Trestním nálezem z 9. ledna 1925 byl st-l uznán vinným přestupkem § 4 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb., jehož se dopustil tím, že bez úředního povolení zaměnil v domě č. ... byt v cizinecké pokoje. St-l při svém výslechu přiznal, že v dubnu 1924 přeměnil byt po Josefu H., pozůstávající ze 2 pokojů, kabinetu, kuchyně a předsíně s koupelnou, v cizinecké pokoje a hájil se tím, že nevěděl, že jest povinen ucházeti se o úřední povolení. Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp v Brně odvolání, jelikož skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného jest jeho doznáním prokázána. Zároveň vyslovena beztrestnost pod podmínkou, že do 14 dnů po doručení výměru zjednáán bude stav zákonu vyhovující a přeměněný byt uveden bude v dřívější stav.

Rozhoduje o stížnosti uvažil nss toto:

Stížnost namítá, že ustanovení § 4 zák. č. 225/1922 se na tento případ nevztahuje, ježto bytu dříve používaného nájemníkem používá se i po přeměně v místnosti hotelové nadále k bydlení, že tedy nejde o přeměnu, kterou váže zákon v § 4 na úřední povolení.

Námítku tu neshledal nss důvodnou. Z celé tendence a struktury zákona z 11. července 1922 č. 225 Sb., jenž jedná o mimořádných opatřeních bytové péče, plyne, že zákon ten sleduje účel pečovati o bydlení v obyčejném slova smyslu; zákon mluví o »bydlení«, má zřejmě na mysli používání místností, které slouží k t r v a l é m u ukojení bytové potřeby a má za účel zabrániti, aby byty, t. j. souhrn místností sloužících k takovému t r v a l é m u ukojení bytové potřeby, nebyly účelům bytovým odňaty a počet bytových jednotek v té které obci nebyl zmenšen (arg. § 1 a § 3 cit. zák.).

Jestliže § 4 připouští používání bytů k jiným účelům než k bydlení, jen s úředním povolením, jest ustanovení to vztahovati i na případ, kdy byt ve smyslu právě vyloženém přeměňuje se na místnosti hotelové.

Neprávem dovolává se stížnost pro svůj názor, že není dána skutková podstata přestupku § 4 cit. zák. též § 20, odst. 7 cit. zák., jenž stanoví, že zákon ten se nevztahuje na místnosti pronajímané při provozování živn. přechovávání cizinců. Neboť z ustanovení toho nikterak nelze vyvozovati, že přeměna bytů v místnosti hotelové na úřední povolení vázána není; pro výklad § 4 mohlo by býti z něho vyvozováno jen, že přeměna místností používaných u provozování živn. přechovávání cizinců pro jiné účely schválení takového nevyžaduje.

Nss nemohl z uvedených důvodů shledati nezákonnost v tom, uznal-li žal. úřad skutkovou opdstatu přestupku cit. § 4 za danu tím, že st-l bez úředního povolení přeměnil byt v místnosti cizinecké (hotelové).

Č. 5071.

Bytová péče: Je nezákonné, vyřídí-li úřad žádost strany za povolení, aby mohla míti v téže obci dva byty (§ 3, odst. 2. zák. 225/22), tím, že zamítne žádost za povolení ke sloučení bytů (§ 1 téhož zák.).

(Nález ze dne 30. října 1925 č. 20.291.)

Věc: Vilém H. v N. proti zemské správě politické v Praze o příkaz k pronajmutí bytu a proti okresní správě politické v K. o určení nájemníka.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím zsp-é v Praze ze 7. dubna 1924 potvrzen byl k odvolání Viléma H. výměr osp-é v K. z 9. listopadu 1923, kterým 1. nebylo vyhověno žádosti Viléma H. za povolení rozšíření bytu jeho o byt v domě č. v N. a to buď o byt po Marku H. aneb o byt po Františku D. 2. na základě Šu 2 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. uloženo bylo Vilému H., aby uprázdněný byt do 14 dnů pronajal.

Rozhodnutím osp-é v K. z 24. května 1924 určen byl za nájemníka bytu, který mínil Vilém H. dáti v domě č. p. ... v N. svému synovi, František P.

Rozhoduje o stížnosti do těchto rozhodnutí podaných, uvážil nss toto:

Nesporno jest, že st-l měl byt ve svém domě č. p. 69 v N. V podání z 19. října 1923, řízeném na osp-ou v K., oznámil st-l, že se v jeho druhém domě č. p. 218 v N. uprázdnil úmrtím jeho otce Marka byt, kterého potřebuje pro sebe a proto pronajmouti nemůže. Podáním tímto domáhal se st-l zřejmě svolení k tomu, aby mohl míti v téže obci dva byty z důvodů nutné potřeby; žádal tedy o úřední povolení podle odst. 2 § 3 zákona z 11. července 1922 č. 225 Sb.

Vyřizujíc toto podání, vyslovila osp, že nevyhovuje žádosti st-lově za povolení k rozšíření bytu o byt druhý a opřela výrok svůj o ustanovení Šu 1 cit. zákona. Zároveň nařídil též úřad st-li na základě § 2 téhož zák. aby uprázdněný byt do 14 dnů pronajal. Úřad stolice I. posuzoval